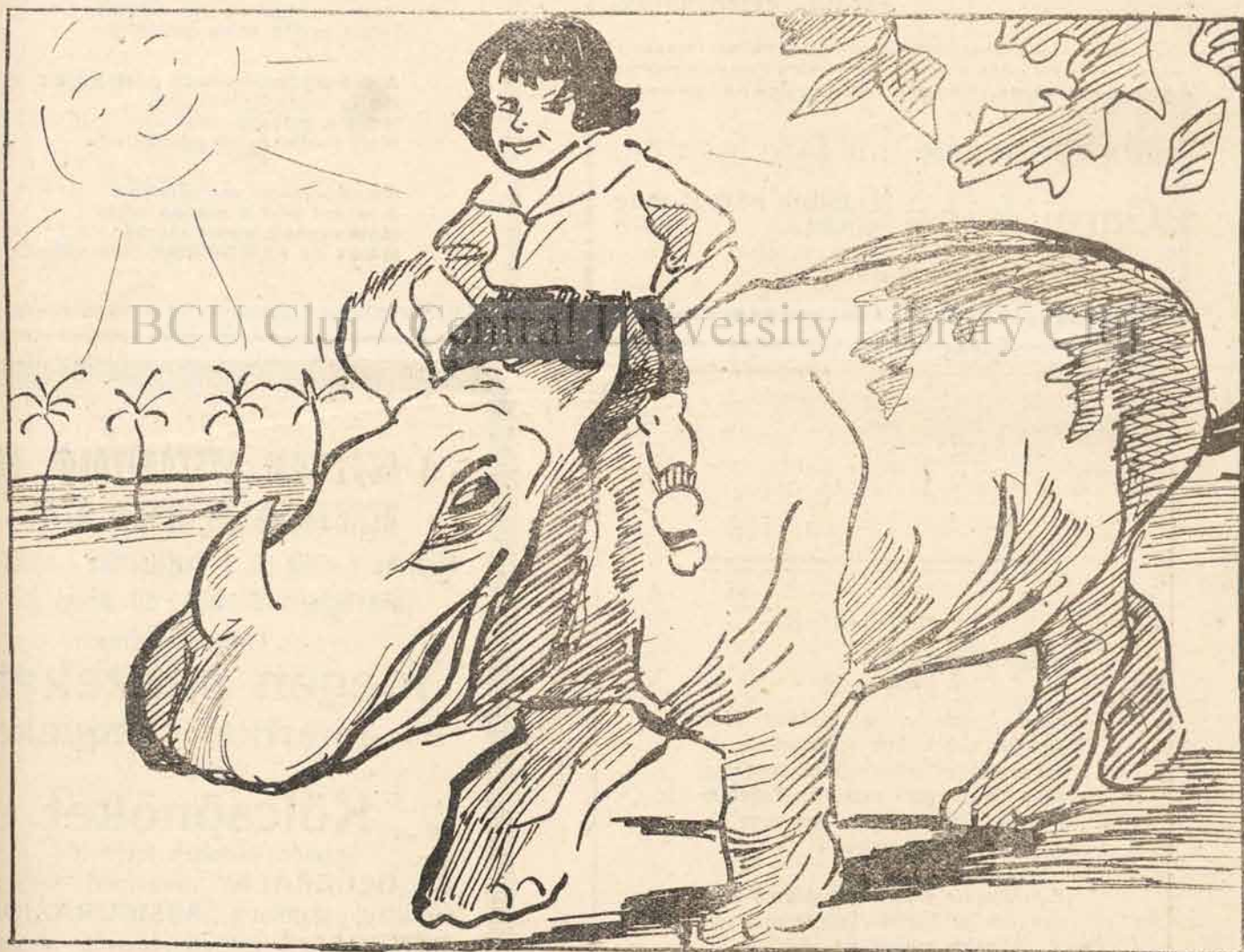

Cimborca

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Pistának hatalmas pártfogója akadt.

„Hova viszed Pistát, vén orrszarvu koma?
Csak nem a Nilusba?” „De bizony én oda.
Látod, hogy tűz a nap, izzad a kis legény
Ényhíteni akarnék szörnyű nagy melegen.”

„De hátha megeszik a krokodilusok,
Mielőtt a vizben egy tempót is uszott?”
„Az kell a fejüknek! Én is ott leszek ám,
Kát csak próbálják meg rajtaütöni Pistán!”

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,
Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Plata-Viktoria 6.

Itt a május kis cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényrel sűt már a nap
S mily tiszta kék az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való patkót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viselni,
Isten tudja még meddig.

A macskának nincs nadrágja!
Ne is beszéljétek ró,
Mert a posztó árát az
Még jobban megdrágítná

Gondoljatok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vétesetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsiéknál.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadín,
zefír és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
laszékban

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA“ bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI“ trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

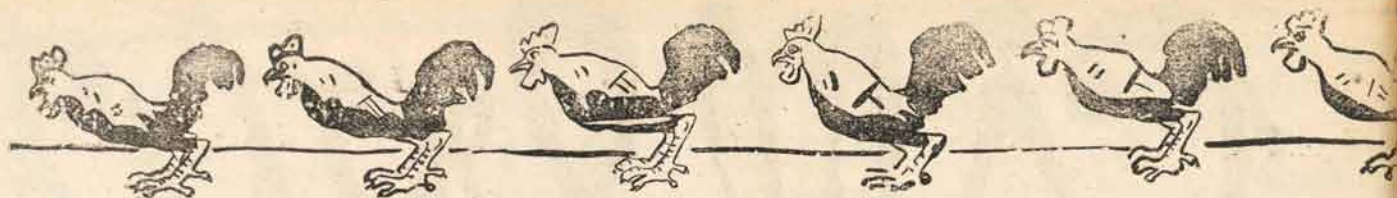
JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás.)

A harmadik éjjél is eljött
 S a lányt bezárta más szobába,
 Ő maga pedig pont éjfélkor
 Lefeküdt a leány ágyába.
 A kis pálca is ott volt vele,
 Mellyel szegényre veretett
 És várta-várta ott magába'
 Az érkező tündéreket.
 A varjunak pedig meghagyta,
 Hogy — ha jönnek a társai, —
 Engedje őket most nélküle
 A nagy dombra kiszállani.
 Mikor az éjfélt elütötte,
 Máskor ott voltak mind, de mind,
 Már fél is elmúlt és a varju
 Szivdobogva körültekint.
 Nagyon megunt a várást,
 Az anyjához tehát bement
 S jelenté neki, hogy fél egyre
 S még nincsen senki odabent.
 Erre nagy hirtelen felugrott
 Az ágyról a gonosz boszorkány
 És ordított, miként egy állat,
 Ahogy az csak kifért a torkán:
 „Drága gyermekem menj, fuss, rohanj,
 Pézz széjjel jól a ház körül,
 Siess vissza, mert öreg anyád
 A bánatba beleőrül!”
 „Én nem megyek, — szól most a varju, —
 Odakünn most nagy baj lehet
 És nem akarom feláldozni
 Az én drága életemet!”
 „No, ha nem mégy, majd én kinézek,
 Vesztél volna a más világon,
 Gonosz kölyök, ki nem könyörölsz
 Téged szerető jó anyádon!”
 Eltűnik, de messzire nem száll,
 Körüljárja a dombtetőt
 S akármerre néz, iszonyat az,

Amit ott lát maga előtt.
 Szitok, káromlás száll az égre
 S oly ismerős minden alak;
 Köröskörül viz és a vízben
 Boszorkányok fuldoklanak.
 A világ minden tája felől
 A levegőn száguldva át,
 Jöttek, hogy az éjféli órán
 Bejárják az egész határt.
 De, hogy a tündérpatak fölé
 Érték, leszedültek bele,
 Ugy, hogy a viz most boszorkányok
 Százaival vagyon tele.
 Nem hall, nem lát, nem érez többé,
 A mint jött, vissza úgy röpül
 S megérkezvén nagy szivdobogva,
 Bosszusan tekintget körül.
 Minden élő félrehuzódik
 Tekintetétől és remeg,
 De egyet int és mindannyian
 Oda, köré sereglenek.
 És szól: „Nincs azon mit titkolni,
 Hogy mi rajtunk nagy baj esett.
 A tündérek meglesték lakunk,
 Ugy, hogy már csak ennyien vagyunk.
 A szép boszorkány nemzetet
 Elpusztították most az éjjel,
 Csak én élek még és fiam;
 A többiek azóta már a
 Belzebub parancsára várva
 Lent, a pokol tornáciban.
 E hajlék többé nem lakásunk,
 Védelmet már nem nyújt nekünk,
 Még ez éjjel, a hajnal előtt,
 Azért más lakást keresünk.
 Velem jöttök mind, kik itt vagytok,
 Csupán te nem maradsz velem,
 Te haszontalan, gonosz lélek,
 Te vagy oka, hogy a tündérek,

E nagy bajt szerezték nekem!
 De ne örülj, mert haza nem megy,
 Künn fogsz élni s nem léssz szabad
 Mindenkor láthatod anyádat
 S fölnyithatod beszédre szádat,
 De ő nem érti meg szavad;
 És nem fog soha rád ismerni,
 Pedig százszor is arra jár.
 Mindig látod majd könyhullását,
 Hallhatod neved kiáltását,
 Mint kis madár, árva madár!
 Belőled lesz majd jó boszorkány,
 Ha a száz éved letelik,
 Addig az édes jó anyádat
 Már régen el is temetik.
 Nem lesz aki őt elsirassa,
 A szived nem bírja feledni,
 Addig is boldogtalan voltál,
 De azontul nem lesz többé már,
 Aki szeressen, soha... senki...
 Ah' de mi ez? Egy nagyot csendül,
 Mikéntha száz ágyu dörögne!
 S a boszorkány és kicsi népe
 Arccal borulnak le a földre.
 A csendülés nem ismétlődik,
 Lassan-lassan magukhoz térnek.
 Az óra a falon megállott,
 A mécses sem hint már világot
 Sötétjébe a rémes éjnek.
 Minden perc drága. A boszorkány
 Átlibben a kicsiny szobába;
 De mig tovajárt, eltűnt onnan
 Egyik ereje: a kis pálca.
 Szerencséje volt Ilonkának,
 Hogy elvitték azt a tündérek,
 Mert most még egyszer s utoljára,
 Bucsként azzal veretné meg.
 Ti azt még nem is gondoljátok,
 Mily nagy erő az a kis pálca?
 Ő egy maga sokkal többet ér,
 Mint száz katona a csatába!
 Arr'a szóra, hogy: „Üsd, ne kiméld!”
 Villámgyorsan perdül tova,
 Csak egy csapás és porba omlik
 A huszár s véle a lova.
 Pár perc alatt eldönt csatákat
 S még védekezni sem lehet
 Ellene, mert nem látni, merre

Osztja ki az ütlegeket.
 A tündérek ellen használni
 Csak egy esetben sikerül:
 Csupán éjfél-től egy óráig,
 A szellemóra lejártáig
 S a boszorkánylakon belül.
 Ám a tündérek jól vigyáztak,
 Ügyesek voltak módfelett;
 Velük olyan könnyen elbánni
 Semmiképpen nem lehetett.
 És a boszorkány rögtön tudta,
 Hogy a tündérek jártak ott,
 Mert már oda is bevezették
 A kristálytisza patakot.
 Most már csak egy keskeny sziklafal
 Volt válasz kettőjük között,
 Még jó, hogy a víz egy óráig
 Ide is be nem költözött.
 Elővesz hát egy kis szelencét
 És fölnyitja a fedelét,
 De a varázsgyűrűt az ujján
 Háromszor fordítja elébb:
 «Ergem-bergem, kis szelence,
 Aki itt van, mindet szedd be!»
 A béka, kígyó, pók s a többi
 Eltűnnek a varázsigére,
 A lány csak áll, csak áll magában,
 Arcába tódul minden vére.
 «Ergem-bergem, kis szelence,
 Ezt a lányt mért nem veszed be?»
 De a fedél erre se' nyillik
 S a boszorkány dühös nagyon;
 «Már aki adta-teremtette,
 Magamat t'án még se' hagyom?
 «Ergem-bergem, beste lánya,
 Rögtön be a skatulyába!»
 És — lássatok csudát! — a lányka
 Eltűnik pillanat alatt,
 Az öregén kívül most már ott
 Még csak egy lélek sem maradt.
 Azzal fogja a kis szelencét
 És elrejti a kebelébe,
 Most már nyugodtan néz körül és
 Mosolyra vonul ráncos képe:
 «Azt gondolták, hogy úgy bezártak,
 Mint a börtönbe a rabot, —
 Mert tudják, hogy a levegőn át
 Innen ki én nem szállhatok.

De azt nem tudják, hogy előttem
Nincsen semerre zár, lakat;
Ha másfelé nem is lehet most,
Majd eltűnök a föld alatt.
Varázs-sipjába belefúj és
Im! felpattan a földnek zára,
Nagy hirtelen eltűnik ottan,
Hipp-hopp mi sem marad utána.
A föld alatt addig jár és kél,
Mig egy üregre nem talál,
Ott letelepszik megnyugodva,
Hogy nem érte el a halál.
De, hogy mindent elmondjak rendre,
Már csak két ereje maradt:
A gyűrű, mellyel elvarázsol
Bárkit szempillantás alatt;
És a kis sip, amelybe fujva,
Bárhol átmegy, ahol akar,
Megnyílik a föld is előtte
S enged a vastag sziklafal.
De utána rögtön bezárul
Minden, üldözni nem lehet,
Boldog, hogy már faképnél hagyta
Az örvendő tündéreket.
Csak egy gondolat háborgatja,
Hogy a lány is itt van vele,
De a tündérpatakon által —
Engedni őt nem lehet.
A gyűrűt a kis ujján hordja,
Még pediglen a bal kezén;
A sipot a kigyó-hajszálak
Fonják körül fönt a fején.
Előveszi a kis szelencét
Ujból és leteszi a földre,
A boszorkánytáncot eljárra,
Mint pörgettyű, forogva körbe,
Majd megáll és így beszélget
A bűvös kis szelencének:
«Kis szelence, nyilj ki, nyilj ki,
A ki benn van, mind ereszd ki!»
Legelőször kiszáll a varju,
Majd a többi is hirtelen,
A gyermek az, ki utoljára
Lány alakban még megjelen.
Felgyul a mécs is pisla fénnel,
Bagoly huhog, kigyó sziszeg,

De Ilonka — gyermekekezével —
A nő történt, nem érti meg.
Azonban annyit lát azonnal,
Hogy más hajlék ez, mint a tegnapi,
Körös-körül nedves föld s olykor
Viz csöpögését lehet hallani.
Á boszorkány a varjut küldi sebtén,
Hogy fent a tájat jól kémlelje ki
S ha a legkisebb gyanusat vesz észre,
Haladék nélkül jelentse neki.
A varju nem várat magára,
Hanem jön és nevetve mondja,
Hogy: «Ne legyen öreganyámnak
Aggódása, se' buja, gondja!
Lakunk fölött erdő terül el,
Ahol vadnál nem jár egyéb;
Embernyomot seholsein láttam,
Lesz már nekem is nyugodt álman,
Mert ez — látom, — jó menedék.»
«Pedig fiam, rád nagy dolog vár,
Nézd ezt a lányt, ki itten ül:
Ezt ki kell zárnom magunk közül
S megbüntetni kegyetlenül,
Mert — ha tovább is itten marad, —
A tündérek eljönnek érte,
Ugy látom, meg van babonázva,
Hiszen eddig se' birtam véle.
Ő kis madár lesz az erdőben
És te fogsz majd ügyelni rája,
Bár elröpülni ugysem tud, mert
Meg lesz bénítva a két szárnya.
Tudod jól, hol van a nagy fölgyfa,
Azon lesz majd a fészketek;
Csendes oduban megvonulva
Éltek majd át nyarat, telet.
Naponta én is föl-fölnézek,
Nappal ugyis régóta jártam —
Mint galyat szedő öregasszony —
Odafönt a földi világban.
Készülj azért, édes fiacskám,
Egyetlen drága gyermekem,
És úgy vigyázz rá, mint magadra,
Hogy örömet szerezz nekem!»
Azzal varázs-sipjába belefúj,
Ott ül a lány, bánatos, szomorú,
És bár szeméből könnypatak folyik:

Mégis egy szebb jövőről álmodik.
«Ergem-bergem, beste lánya,
Légy azonnal kis madárka!»
És lett belőle tarka tollu,

Busan csicsergő kis madár,
Édes anyja kunyhója felett
Reggeltől estig énekelget
Hosszu esztendők óta már.

(Jövő vasárnap folytatjuk.)

Naplóm.

Május 20. — Már leülök naplót írni, mert egészen belefáradtam a sirásba és a nevelő ur még sem nyitja ki az ajtót. Mert délelőtt 11 órakor becsukott ide a nevelő ur és azt mondta, hogy estig, vacsoráig nem enged ki. Majd megmutatja ő nekem! Én, mikor becsukott, elkezdtem kegyetlenül sírni, sirtam vagy egy órát, olyan hangosan sirtam, hogy az anyám a konyhában meghallja és szóljon rá a nevelő urra, hogy eresszen már ki; de hiába, nem eresztettek ki. Pedig édes anyámnak mindig megesik rajtam a szive és ha nagyon bögök, hát elengedi a büntetést; de mióta ez a ronda nevelő ur itt van, nem mer beleszólni a büntetésekbe, mert édes apám megmondta, hogy a Pisti nevelése egyedül a nevelő urra tartozik.

Hát tovább bögtém, egészen addig, amíg édes apám hazajött. Akkor abba hagytam a bögést és vártam, hogy apuka bejöjjön hozzám, összeszidjon és azután ebédelni hívjon. Titokban azzal is számoltam, hogy édes apámtól kapok vagy egy nyaklevest és ezzel kész, minden meg van bocsájtva. De mind ebből nem lett semmi. Az ajtóhoz lapulva hallottam ugyan, hogy az édes apám megkérdezte a nevelő urat, hogy hol vagytok; azt is hallottam, hogy a nevelő ur azt mondta, hogy bezárt a szobába, de aztán nem hallottam semmit, mert az apám és a nevelő ur olyan halkán beszélgettek, hogy ebbe a szobába csak a beszélgetésük mormogását hallottam át.

Később aztán tányércsörömpölés, meg kanálzörgést hallottam, aztán nem hallottam semmit. Apám elment hazuról, anyám, mint minden délután, biztosan ma is lefeküdt aludni, a nevelő ur meg — vinné el az ördög! — bizonyára olvas.

Nagyon fáj a szívem, meg nagyon éhes is voltam, hát mit tehettem volna egyebet, ismét el kezdtem keservesen sírni. De most már nem azért

sirtam, mert azt akartam, hogy hallják meg a sirást, hanem azért sirtam, mert most már komolyan sirtam. A szerencsétlen sorsomat sirtattam s az üres hasamat sirtattam, az egész mindent sirtattam, amely úgy ránehezedett erre szomorú a szobára, erre a — börtönre.

Pedig hát nem is voltam olyan nagyon rossz. Minden gyerek csinál olyasmit, mint amilyent én csináltam ma délelőtt és még sem zárják be egy egész napra ebéd nélkül, minden nélkül. Legfeljebb a kis seprűvel kap egyet, vagy ha nagyon felmérgeződik az apuka, hát a porolópálcával kap kettőt-hármat, fáj egy pár percig, aztán rendben van. De ez a büntetés már mégis csak sok és én mindezt azért kapom, mert az én szüleim kizárólag arra tartanak egy nagy, felnőtt embert, hogy büntessen, ha rossz vagyok. Hanem én megfogadom, hogy ha én nagy leszek és apuka leszek, nem tartok nevelőt a gyermekeim mellé.

Ugy volt, hogy ma reggel a második óra közben bejött az igazgató ur az osztályba, sugott valamit a tanító urnak és aztán azt mondotta nekünk, hogy a tanító urnak most rögtön valami «hivatalos kiküldetésbe» kell menni (én nem tudom, mi az a «hivatalos kiküldetés»; de az igazgató ur így mondta) és mivel nem lehet ilyen gyorsan más tanító urra bízni bennünket, hát holnap reggelig nem lesz iskola. Volt erre nagy öröm. Boldogságában Gál Karcsi úgy meglökte a lépcsőn a kis Fischert, hogy annak azonnal megindult az orra vére.

Mikor a kapun kiértem, odajött hozzám Szendrei és azt kérdezte, mit fogunk most csinálni. Azt mondtam neki, hogy én hazamegyek és a házmesterék kis leányával gombozni fogok. Azt mondta ő erre, hogy ne menjek én most haza, hiszen ugy sem tudja a nevelő ur, hogy vége van az iskolának, hanem menjünk el Ujvárosival biciklizni. Ez az Uj-

városi nem a mi iskolánkba jár, hanem a másik elemi iskolába és nem is II. el. oszt. tan., hanem IV. el. oszt. tan. és már én is hallottam valamelyik barátomtól, hogy aki vesz neki két nápolyi szeletet vagy ad neki egy kohinor ceruzát, de tinta ceruzát azt ő megtanítja biciklizni.

Nekem is tetszett, amit Szendrei mondott és elhatároztam, hogy jó, hát menjünk biciklizni tanulni.

Persze az utolsó kicsengetés előtt egy negyed órával otthon kell lennem, nehogy a nevelő ur értem jöjjön és megtudja, hogy a rendes idő helyett, ma félútkor kijöttünk már az iskolából.

Elmentünk Ujvárosihoz, akinek egy nagyon szép kétkerekű kis biciklje van és megkértük, hogy tanítson meg biciklizni. Ujvárosi azt mondta, hogy jó, de előbb látni szeretné a két nápolyi szeletet. Én azt mondtam, hogy nápolyi szeletet nem tudok adni, mert nincsen pénzem, de van két kohinor ceruzám, az egyiket neki adom. Kiválasztotta a nagyobbikat, felült a biciklire és mi szaladtunk utána. Végig szaladtunk az egész városon, mert Ujvárosi azt mondta, hogy biciklit csak a hidontuli vásártéren lehet tanítani.

Végre kiértünk a vásártérre és ott Ujvárosi elkezdett engem tanítani. Amíg Ujvárosi fogta a biciklit és én így hajtottam, egészen jól ment, de mikor elengedte, mindig leestem. Nagyon sokszor leestem.

Egyszer aztán megtörtént a baj. Mikor Ujvárosi megint elengedte a gépet, már magamba is tudtam menni. Ujvárosi nagyon megörült ennek és azt kiáltotta utánam:

— Csak hajtsd, hajtsd, erősen, nyomjad a pedált!

Én hajtottam, erősen nyomtam a pedált; de nem tudtam kikerülni egy nagy pocsolját, belehajtottam a gépet, meg magamat is.

Tiszta egy sár lettem. Az ingem is sáros lett, meg az arcom is, meg a sapkám is. Egy bácsi huzot ki a pocsoljából, mert Ujvárosi meg Szendrei nem bírtak kihuzni.

Ennyi volt az egész. Hát ezért ülök én most éhesen, egyedül, estig a szobában. Pedig nem csináltam semmi rosszat, csak biciklizni akartam meg-

tanulni. Pedig tessék elhinni, hogy mikor a nevelő ur tanult biciklizni, biztosan ő is belefordult a pocsoljába.

POCZOK PISTA
II. el. oszt. tan.

Kis cimborák!

Ezen a héten is nagyon sok és nagyon kedves leveleket hozott tőletek a posta. Meg is válaszoltuk őket, egytől-egyig, rendre-sorra. A mettőr (ugy hívják azt a szedő bácsit, aki a lapot, mielőtt a gépbe viszik, összeállítja) azt mondja ám, hogy:

— Öreg Cimborák, baj van. Nem fér már a lapba a Cimborák üzenete, nem fér bele a helyes megfejtők névsora, mert olyan hosszú a pályázat ismertetése, hogy igazán.

— Hát, mettőr bácsi — válaszoltam erre én — akkor elmarad a levelezés, meg a rejtvénymegfejtés a jövő hétre; de a pályázatok bírálásából egyetlen szót ki nem hagyunk, mert arra talán még a levelekre való válaszoknál is kíváncsibbak a kis Cimborák.

— Hát, Isten veletek, leányok, fiúk. Ezen a héten nem üzenek semmit. Legfeljebb annyit, hogy nagyon szeretlek benneteket.

ÖREG CIMBORÁK.

Szolgálgj Kormos!

Szolgálgj Kormos, ugorj hát!
Már elfelejtetted,
Mire tanított gazdád,
Vagy tán nincs most kedved?

Cukrot kapsz hé, te füles,
Feljebb a két lábad!
Igy! No most vagy ládd ügyes,
Ide tarsd a szádat.

A rejtvényes királykisasszony.

Irta: Miska bácsi.

Hallottatok-e valaha Kék-országról? Nem? Akkor azt sem tudjátok, merre van. Hát majd megmagyarázom, idefigyeljétek. Mert csak így juthattok oda. Ahonnan a szél elindul, még menni kell annyira, amíg a hold háromszor megtelik és háromszor elfogy. Akkor találkozik az ember egy vak tyukkal, aki egy mohával benőtt odvas fa tövében gubbaszt. Ennek a vak tyuknak azt mondjátok:

— Csulalongkorn!

De ezt egyszerre és nagyon gyorsan kell mondanotok. Ha jól mondtátok, akkor a vak tyuk elindul abba az irányba, amerre az odvasfa az árnyékát veti. Ti aztán menjétek utána mindaddig, míg a vak tyuk szemet talál. Akkor forduljátok balra és egy nagy kecske-békát fogtok találni. A kecske-békától kérdezzétek meg:

— Hol a szőröd, Koaksz?

Erre a kecske-béka keservesen sirni kezd és rimánkodni fog:

— Jaj, ne kérdezd, inkább hagyj békében! Csak menj tovább is arra, amerre eddig mentél!

De ti ne halgassatok reá, mert akkor nemcsak, hogy nem juttok el Kék-országba, de sőt, egyenesen Bogáncsországba kerültök, ahol aztán az első bogáncs-bokor megragad benneteket s soha többé el nem ereszt. Ezért hát akárhogy is könyörög a kecske-béka, ne lágyuljon el a szívetek, hanem újra kérdezzétek:

— Hol a szőröd, Koaksz?

Most aztán a kecske-béka sóhajtozva mászni kezd. Ti pedig mindenütt kövessétek a nyomát, míg csak egy nagy zöld légy fületekbe nem zümmögi ezt a nótát:

— Zini, zini, zum, zum, zum!

Ekkor szó nélkül forduljatok jobbra s szaladjatok, ahogy csak tudtok, de egyetlen egyszer se' nézzetek hátra!

Estére oszt' megérkeztek Kék ország kapujához.

Kék ország arról nevezetes, hogy ott

minden, de minden gyönyörű kékszinű. Kék az ég, kék a fű, a fák, a virágok, kékek a házak, de mindennél kékebb a kék király egyetlen lányának, Ibolyának a szeme.

Gyönyörűséges szép teremtés a kék király lánya s szépségének híre a messze országokba is eljutott. Mikor aztán a kék királykisasszony abba a korba jutott, amikor már a férjhezmeneteléről lehetett beszélni, egymásután érkeztek a daliásnál-daliásabb kérők, akiket nemcsak a királykisasszony csodálatos szépsége csábitott, hanem az is, hogy a királykisasszony kezével együtt járt Kék ország felekirálysága is, mivel — mint mondtam — Ibolya egyetlen gyermeke volt Kék ország királyának.

Hiába jöttek azonban a leghiresebb országok hercegei, királyfiai, a kék királykisasszony mégis csak kisasszony maradt. Egyik kérőt sem hallgatta meg. Mert a királykisasszony kijelentette, hogy csak annak lesz a felesége, aki megfejtí ezt a talányt:

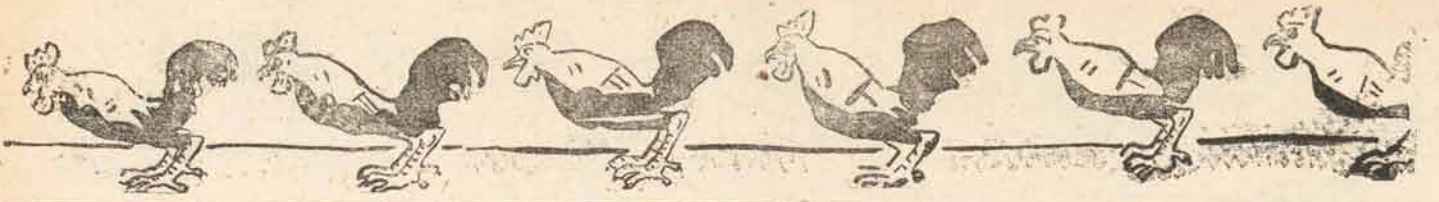
— *Öten vannak testvérek, mind egyszerre születtek, még sem hasonlítanak egymáshoz, hanem egyik kisebb, mint a másik, kettő sincs egyforma közöttük.*

Ha aztán jött egy kérő, a királykisasszony rögtön feladta neki a talányt:

— Mond meg nekem dicső levante, hogy mi ez: *Öten vannak testvérek, mind egyszerre születtek, mégsem hasonlítanak egymáshoz, hanem egyik kisebb, mint a másik, kettő sincs egyforma közöttük. Három napig gondolkozhatsz rajta, ha kitalálod, tied a kezem és apám felekirálysága, de ha nem fejtet meg a rejtvényt, — le is ut, fel is ut! Ne is lássalak!*

Törte is a fejét a sok királyfi, herceg s lovag, de bizony egy sem tudta megfejtetni a kék királykisasszony találós kérdését s így három napi vendégeskedés után szegyenkezve kullogtak ki a kék palota udvarából...

A kék királykisasszony pedig várta az újabb kérőt, akinek feladja a kérdést...

Élt ekkoriban egy rengeteg erdő kellős közepén, dűledező sás-kunyhóban egy öreg-öreg szegény asszony, akinek egy legényszámba menő együgyű fia volt, ki egész nap csak a kuckóban ült.

Egy napon aztán azt mondja az öreg anyóka a fiának:

— Но, fiam, eleget ültél már a kuckóban. Ideje, hogy asszony után nézz. Holnap reggel utnak indulhatsz. Addig sütök neked egy tarisznya pogácsát. Mire az elfogy, talán fogsz találni valakit, aki frisset süt!

Igy is történt. Másnap reggel, mikor még alig pitymallott, a szegény asszony fia nyakába kerítette a hamuba sült pogácsával teli tarisznyát s elbucsuzott öreg édesanyjától.

Ment, mendegélt erdőn, hegyen, völgyön keresztül, utjában több városban is megfordult, itt is, ott is találkozott kedvire való lánnyal, de valahányat megkért, hogy legyen a felesége, mind kinevette. Senki sem akart a szegény, együgyű legény felesége lenni.

A sok sikertelenség igen elbusította a szegény legényt s minthogy már erősen a fenekén járt a tarisznyának, azon gondolkodott, hogy nem keresgél tovább, hanem visszafordul.

Amint így nekibusulva ballag az ország-uton, találkozik egy nálánál is busabb, de fényes ruhába öltözött lovassal.

— Ugyan — töprengett magában a szegény legény — mi busulni valója lehet annak, aki ily délceg paripán jár s akinek ruhája csak úgy csillog a sok drágakőtől?

Amint elhaladt a lovas mellett, illendően köszönt:

— Sok szerencsét, dicső lovag!

— Neked is, szegény legény! Csakhogy a te kivánságod későn jött — válaszolt a lovas, leszállva lováról, mivel éppen falatozni akart.

A szegény legény látva, hogy az előkelő lovas jószívvel és barátsággal van hozzá, megállott és segített a lovagnak a leszállásnál, sőt a lovát oda is kötötte egy közeli fához.

A lovag megköszönte a szegény legény

szívességét s meghívta, hogy tartson vele a falatozásban.

A szegény legény — mivel fogytán volt a pogácsája — örömmel elfogadta a meghívást s letelepedve egy utszéli fa árnyékába, hozzá kezdtek a lakmározáshoz. Evés közben beszélgetésbe elegyedtek, szót szó követett s egyszer csak megkérdi a délceg lovag:

— Tulajdonképen mi járatban vagy te, szegény ember?

— Hát bizony én feleséget keresek. Mert az édes anyám azt mondta, hogy már eleget ültem otthon a kuckóban, menjek hát és nézzek magamnak asszonyt. Én oszt' el is indultam, de bizony eddig nem volt szerencsém. Akármerre is fordultam kéréssel, mindenütt kinevettek. Pedig már nagyon fogytam van a pogácsám, amit az édes anyám az utra sültött hamuban. Eppen ezért már azon gondolkozom, hogy asszony nélkül visszafordulok, akárhogyan is szégyenlem a dolgot.

— Hallod-e, szegény ember, — mondotta most a lovas — mi ketten egészen egy dologban járunk. Én is asszony-keresőben voltam Kék országban; a kék-király lányát kértem meg, de hát nekem sincs szerencsém, azért vagyok ilyen szomorú. Azt mondanám hát neked, hogy menj te oda szerencsét próbálni. Ami nem sikerült nekem, talán sikerülni fog neked. Ki tudja? Szerencse dolga az egész!

A szegény, együgyű legény nem sokáig gondolkodott a dolgon, hanem szépen megköszönte a tanácsot s még csak azt kérdezte meg, merre van az a Kék ország és miután a lovas elmagyarázta neki az utat, felcihelődött s elindult.

Ment, mendegélt hegynek fel, völgynek le, találkozott a vak tyukkal, annak azt mondta csulalongkorn, találkozott a kecske-békával, attól megkérdezte, hol a szőröd, Koaksz, meghallgatta a nagy zöld légy zümmögését is, de hátra nem nézett soha.

Amint így ballag az erdőben, egyszerre nagy láрма üti meg a fülét. Keresi, hogy honnan jön a zaj, de bizony sehogy' sem látja. Már-már tovább akar indulni, — sietős

is volt az útja — mikor újra hallja a lármát, még pedig közvetlenül a lába előtt. Lenéz. Akkor látja, hogy egy nagy vörös hangya birkózik egy piciny fekete hangyával és a vörös hangya ugyancsak szorongatja a feketét s már-már megöli.

— Ezt már mégsem engedhetem! — méltatlankodik a szegény legény s azzal segítségére siet a fekete hangyának és a vöröset egy csapással megöli.

Nosza erre elkezdi hálálkodni a fekete hangya.

— Köszönöm, hogy megmentetted az életemet. A legnagyobb ellenségemtől szabadítottál meg. Ha a legjobbkor nem sietsz a segítségemre, ki tudja, mi történik velem! A vörös hangya biztosan nem kegyelmezett volna meg az életemnek. Но de jó tett helyébe jót várj! Bármilyen nagy veszedelemben is légy, csak gondold reám, én azonnal melletted termek és megszabadítalak.

Ezzel már el is tűnt egy gyűszűvirág kelyhében.

A szegény legény jóízűen mosolygott erre a beszédre.

— Ugyan, — gondolta — miként tudna segíteni ez a piciny hangya rajtam? Az ígéreténél jobban örvendtem volna egy tarisznya pogácsának, mert már az utolsó darab is elfogyott.

Alig hogy ezt elgondolja, érzi ám, hogy nagyon huzza a vállát a tarisznya. Megtapogatja. Hát — Uramfia! — akár hiszitek, akár nem — a tarisznya tele volt a legfinomabb tepertyűs pogácsával!

— Ennek már fele se' tréfa! — rikkantott fel örömeiben a szegény legény s jó kedvvel kezdte fogyasztani a pogácsát és kettőzött gyorsasággal sietett Kék ország felé, ahová fényes délben meg is érkezett.

Bár nagyon fáradt volt, de azért le sem ült pihenni, hanem rögtön megkereste a királyi palotát s a kapuban megkérdezte az alabárdos ajtónállót:

— Férjhez ment-e már a kék királykisasszony?

— Bizony nem! — válaszolt a kérdező.

— No, akkor engedj be hozzám, mert én éppen azért jöttem, hogy megkérjem a kezét!

Nohát erre ugy elkezdt nevetni az ajtónálló, hogy valamennyi szolga, lovász, istálló-mester mind odaszaladt, hogy megtudja a hangos hahotázás okát. Mikor pedig értesültek ők is arról, hogy mit akar a szegény, együgyű legény, szintén nevetésbe kezdtek úgy, hogy visszhangzott bele az egész palota.

A nagy nevetésre figyelmes lett a kék királykisasszony is és kíváncsian szólt le az erkélyről:

— Mit nevettek a kapuban?

— Hogyne nevetnénk, felséges királykisasszony, mikor egy szegény, együgyű legény be akar jönni, hogy megkérje a kezét!

A királykisasszony — várakozás ellenére — nem nevetett, hanem nagyon is szigorúan leszólt a kapuban állókhoz:

— Bocsássátok be rögtön azt az ifjút és vezessétek elém!

Egyszerre megnyult erre a nevetők arca s földig hajolva adtak utat a szegény legénynek, akit maga a főudvarmester vezetett a kék királykisasszony magas színe elé. A kék király éppen ott tartózkodott lánya szobájában s mikor meglátta a szegény legényt, rosszszalóan rázta a fejét, de nem mert semmit sem szólni.

Amint a szegény legény belépett, a királykisasszony helyet mutatott neki:

Ülj le szegény ember — mondotta. Mi járatban vagy?

— Hát én azért jöttem, — felelt a szegény legény helyet foglalva — hogy megkérjem a kezét, mert az édesanyám azt mondotta, hogy eleget ültem már a kuckóban, menjek, keressek magamnak asszonyt... Én oszt' próbálkoztam is, de eddig seholsem volt szerencsém. Hát — gondoltam — még egy utolsó próbát teszed veled.

A kék király — hallva e beszédet, majd kiugrott bőréből, olyan dühös lett a szegény legény merészsége miatt. De a királykisasszony rávetette tekintetét s egy szót sem mert szólni.

— Jól van, — mondta aztán a kék ki-

rálykisasszony a kérőnek — én kihirdetem országnak-világnak, hogy azé leszek, aki megfejt egy találós kérdést. Ha te fejtet meg, neked nyujtom a kezem, mert az ígéretemet nem másítom meg. Három napig törheted a fejedet. Ha megoldottad, úgy rögtön megtarthatjuk az esküvőt, de ha nem —

— Leütetem a fejed! — szolt közbe a király, nem tudván tovább türfőzteni haragját.

Megijedt a szegény legény erre a fenyegetésre, de már nem tudott segíteni a dolgon. Legszivesebben szeretett volna megszökni, azonban lehetetlen volt.

Nagyot fohászkozott tehát s így szolt:

— Egy életem, egy halálom: halljam a találós kérdést!

— Öten vannak testvérek, mind egyszerre születtek, mégsem hasonlítanak egymáshoz, hanem egyik kisebb, mint a másik, kettő sincs közöttük egyforma... Mi ez? Gondolkozz rajta!

Ezzel elvezették a szegény legényt a gondolkozó szobába, adtak neki három napra való eleséget, az ajtó elé pedig fegyveres őrt állított a király, nehogy megszökhessek a vakmerő szegény-legény.

Csak most kezdett aztán igazán busulni a szegény legény!

— Jobb lett volna nekem a kuckóban maradni otthon, mint itt a fényes palotában ülni, hol a halálomat lelem!

Mert már az első nap tudta, hogy nem találja ki, mit jelent a királykisasszony kérdése.

Este beszolt hozzá a király:

— No, te vakmerő, jött-ment senki, tudod-e már a rejtvényt?

— Nem én! — nyögte a szegény legény busan.

— Hát csak törd a fejed, mert már csupán két nap van hátra!

De eltelt a második nap is. A szegény legény ételhez-italhoz sem nyult, annyira szomorkodott.

Este ismét megjelent a király nála.

— Kitaláltad-e már a rejtvényt? — kérdé gunyos mosollyal.

— Nem... nem... — sóhajtotta a sze-

gény legény, aki már se holt, se eleven nem volt.

— Pedig már csak egy napod van!

Felvirradt a harmadik nap is. A szegény legény — hogy felejtse nagy bánatát — tekintett az ablakon. De bár ki ne nézett volna, mert amit az udvaron látott, abban nem valami nagy gyönyörűségét lelte. Éppen ácsolták, szögezték az állványt, melyen ki fogják végezni!

Riadtan fordult hát meg, hogy ne lásson, ne halljon semmit.

Ekkor a falra esett a tekintete, ahol egy fekete hangyát pillantott meg, amint sietve mászott lefelé.

— Hopp! — ütött a fejére a szegény legény. Most aztán segíthetne rajtam a fekete hangya, ha van hatalma hozzá!

Még végig sem gondolta ezeket, mikor megszólal a falon mászó hangya:

— Mit kívánsz szegény legény?

— Pi, te vagy az, akit én megmentettem?

— Én, én! Kivántál, hát megjelentem.

Erre a szegény legény elpanaszolta az ő nagy bánatát.

— Soh'se busulj! — vigasztalta a szegény legényt a hangya. Nem olyan nehéz az a kérdés, ahogyan te gondold. . . Tekints csak a kezedre. Mit látsz rajta?

— Öt ujjat — felelt a szegény legény.

— Milyenek?

— Mind másforma. Kettő sincs közöttük hasonló.

— Pedig testvérek és egyszerre születtek... Tudod-e már, hogy mit jelent a királykisasszony találós kérdése?

— Ó, hogy erre nem gondoltam! — ragyogott fel egyszerre a szegény legény arca. De ha te nem segítsz, hét esztendeig sem találtam volna ki. Megmentetted az életem.

— Akkor hát kvittek vagyunk, mert te meg az enyémet mentetted meg.

Ezzel már el is tűnt a fekete hangya egy fal repedésben.

Éppen ekkor lépett be a kék király.

— No, te jött-ment senki, — kiáltott gőgösen a szegény legényre — készülj az utolsó órádra! Mert egy óra múlva lesz a kivégzésed!

— Ne siessenek annyira, — felelt büszkén a szegény legény — hanem vigyenek a királykisasszony elé. Nem kivégzés, hanem lakzi lesz itt ma! Mivelhogy megfejttem a találós kérdést.

— Azt majd meghalljuk — válaszolt a kék király, — aki sehogysem akart hinni a szegény legénynek. De a kívánságát mégis teljesítenie kellett, azért hát odavezettette lánya szobájába.

— Hogyan is van az a kérdés? — szólt a szegény legény a királykisasszonyhoz.

A királykisasszony elismételte:

— Öten vannak testvérek, mind egyszerre születtek, mégsem hasonlítanak egymáshoz, hanem egyik kisebb, mint a másik, kettő sincs közöttük egyforma.

Ekkor a szegény legény odalépett a királykisasszonyhoz, gyöngéden megfogta kezét s így válaszolt:

— A te gyönyörűséges szép kezéd öt ujjá az öt testvér. Egyszerre születtek, de kettő sincs közöttük egyforma, mert egyik szebb, mint a másik... Arra kérlek, add nekem őket!

A királykisasszony egyszerre nyakába borult a szegény legénynek.

— Megfejtetted a rejtvényt, — mondotta — tied hát a kezem!

De nem így a kék király! Éktelen haragra lobbant s úgy kiáltotta:

— Én nem egyezem bele!

— Így ígértem, királyi apám, meg is tartom a szavam!

— Hát akkor takarodjatok az országomból! Egy jött-ment senkivel nem osztom meg a trónomat!

— Sebaj! — szólt most a szegény legény. Elviszlek magammal az erdei kis kunyhónkba s majd csak megélünk valahogyan. Jössz-e velem?

— Megyek!

Összeölelkezve hagyták el a palotát anélkül, hogy csak el is bucsúztak volna a haragos kék királytól. Semmit sem vittek ma-

gukkal, csak azt a kis elemózsiát, amit az öreg dajka a kapuba odanyomott a királykisasszony kezébe, nehogy az uton éhen vesszenek.

— Messze laktok? — kérde az országuton a királykisasszony vőlegényétől.

— Három nap, három éjjel ide az az erdő, melynek közepén van a mi kunyhónk. De ha sietünk, fele idő alatt megtesszük az utat.

— Akkor hát siessünk!

Ebben a pillanatban egy gyönyörű fogat termett előttük. Tiszta arannyal volt kiverve a lovak hámjá, a kocsi kerekei meg szinezüsből voltak. Nem sokat kérdezősködtek, hanem felültek a kocsiba. A szegény legény megfogta a gyeplőt, pattintott az ostorral s a négy hófehér ló úgy repült, mint a leggyorsabb madár.

— Így már egy nap alatt ott leszünk — szólt hátra a bakról a szegény legény.

Mikor azonban arra a helyre értek, ahol az erdőnek kellett volna elterülni, hát bizony sehohsem találták az erdőt, hanem ehelyett egy gyönyörűséges szép nagy várost, mely messze viritott piros színeivel. Mert minden piros volt ebben a városban: a házak, a fű, a fák, az ég... minden. A város kapujában meg sok-sok ember állott.

— Micsoda város ez? — kérde csodálkozva a szegény legény.

— Ez a piros király országának a fővárosa. Most várjuk a piros királyt, aki lány-nézőbe ment a kék királyhoz... A piros király pedig te vagy!

Csak most nézett végig magán a szegény legény s a szája is tátva maradt a csodálkozástól, mert bizony most már nem a szegényes gunya volt rajta, hanem csupa piros selyem, meg bársony mente, kirakva a legdrágább ékkövekkel.

Ekkor a tömeg elvezette a királyi palotához őket, melynek lépcsőjén már ott várt az öreg-öreg asszony, a piros király édesanyja. Csak most hitte el a boldog vőlegény, hogy nem álmodik.

Az öreg asszony aztán megmagyarázta,

hogy eddig súlyos varázslat alatt szenvedtek, de most megszűnt a varázs ereje s visszanyerte országát, királyságát.

Lett erre nagy öröm. Rögtön lovas futá-

rok mentek a kék királyért s mikor az megérkezett, megtartották a hétországra szóló lakzit. Hencidától Boncidáig folyt a bor s még a sánta is táncolt!

A Cimbora pályázata.

Na, kis cimborák, kár, hogy nem volt itt egy fényképész, hogy lefényképezte volna Öreg Cimbora-t, amint ült egy nagy halmaz pályamunka közt, amelyeket a kis cimborák küldtekbe. Ült Öreg Cimbora úgy, hogy a füle is alig látszott ki a sok levél közül és olvasta a kedvesnél kedvesebb leveleket. Ült és törte a fejét. Mert nem volt ám könnyű dolog a sok kedves, okos pályamunka közül kiválasztani, hogy melyik hát a legérdemesebb közülök a jutalomra.

Öreg Cimbora legjobban szerette volna, ha minden kis pályázó cimborának adhatott volna egy füles labdát, hajas babát vagy legalább egy mesés könyvet. De akkor meg kellett volna vásárolnia egy nagy bazárt. Hogy minden kis pályázónak ajándékot tudjon adni. Már pedig ez időszerint Öreg Cimbora-nak még nincs elég pénze ahhoz, hogy egy játékküzletet megvegyen és szétossza a kis cimborái közt.

Össze kellett hát hívni a Cimbora egész szerkesztőségét. Mind összeültek az okosok és úgy vitáztak rajta, hogy a sok írás közül melyik nyerje hát el a díjat. Bizony nagy vita volt, majd hogy hajba nem kaptunk rajta.

Mert amilyen kedves és megható volt azoknak a kis cimboráknak a levele, akik azt írták, hogy legnagyobb örömük akkor volt, amikor az apukájuk hazajött a háboruból, éppen olyan drágák voltak azok is, akik az iskolai sikereiknek örültek legjobban.

Nagyon élvezték azokat a leveleket, amelyekben egy-egy kis cimbor a kirándulását írta le és nem kevésbé tetszett a pályázat fölött vitatkozó okosoknak az a pár megleghangu kis levél, amelyikben a kis cimborák leírták az örömeiket, amelyet akkor éreztek, amikor apukájuk vagy anyukájuk felgyógyult a betegségből.

A vita vége mégis az volt, hogy minden okos,

helyes pályamunkát nem tudunk megjutalmazni. dönteni kellett, mert a kis cimborák türelmét nem lehetett továbbra is próbára tenni.

Ki kellett válogatni a sok érdeemes közül a legérdemesebbeket.

A nehéz munkát elvégeztük. Alább közöljük az eredményt.

Öreg Cimbora nagyon kéri azokat a kis cimborákat, akik nem kaptak díjat, ne keseredjenek el, mert nem szeretnénk, ha bármelyik kis cimbor a szívében keserűséget vagy szomorúságot okozna ez a pályázat, hiszen éppen ellenkezőleg: az volt a célunk, hogy minnyájatoknak örömet szerezzünk.

Lesz még pályázat és sor kerülhet a többi kis cimborára is.

A verseny szép volt és mi nagy élvezettel olvastuk az írásaitokat mindet. Hogy nem minden si került írást jutalmaztunk, annak nem az az oka, hogy nem érdemeltétek meg, hanem az, hogy nincs elég ajándéktárgyunk.

Hogy a legérdemesebbek mégis megkapják a jutalmakat, a kitűzött díjakat megtoldottuk két könyvvel.

Igy aztán a pályázat eredménye a következő:
Első díjat nyerte

Kótai Pál,

II. gimnazista, akinek egy jója volt a legutóbbi bizonyítványában, a többi jeles, ő kapja a football labdát.

Második díjat kapja

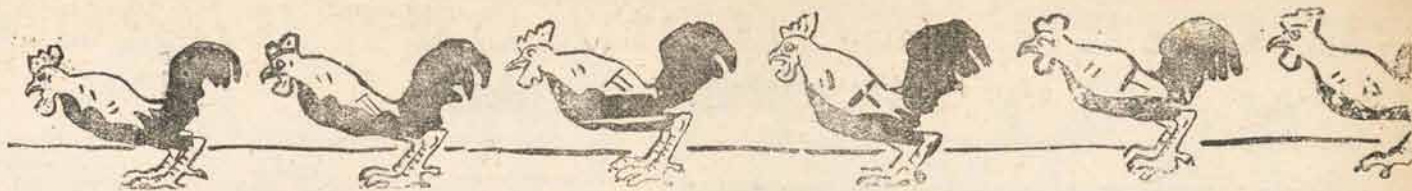
Helmeczy Pál,

másod gimnazista, akinek legutóbbi bizonyítványa jó-rendű volt.

A harmadik díj nyertese

Bergman László,

aki szintén második gimnazista és legutóbb jó és jeles volt a bizonyítványa.

Negyedik

Erdős Lili

lett, aki Nagybányán lakik, nyolc éves, II. o. tan. és a bizonyítványa csupa kitűnő volt.

Az ötödik jutalom

Földes László

harmad elemistái, aki 8 éves és mindig tiszta egyes volt bizonyítványa.

Végül a hatodik díjat

Paál Géznak

ítéltük oda, aki a kolozsvári róm. kath. főgimnázium III. Á. osztályának a tanulója és általános osztályzata: kettős.

Az utóbb említett öt kis cimborá egy egy meséskönyvet kap

Ezenkívül, ha nem is volt módunkban megjutalmazni, de az elsők között kell említenünk a *Tumbász Sándor* pályamunkáját, aki a karánsebesi gimnázium másodosztályu tanulója és legutolsó bizonyítványa csodálatos módon elégtelen volt. Tumbász Sándornak okos, helyes a levele, hisszük, hogy aki ilyen jó pályamunkát írt, az az iskolában is rendbe hozza az év végére az elégteleneket.

Ugyancsak elsőrangú dicséret illeti *Paál Anna* pályamunkáját, aki a kolozsvári Marianum III. gim. osztályának jeles tanulója, *Klein Irmát*, aki negyedik elemista és tiszta egyes, *Benedek Mátyást*, aki negyed elemista Érmihályfalván és a bizonyítványa kitűnő, *Pirkler Gizit*, aki a zárdába jár a negyedik elemibe és öt kitűnője volt, a többi jeles, valamint *Bumbuly Imrét*, aki 14 éves, hat osztályt végzett két kettőssel, a többi jegye egyes volt, év végén alapítványi jutalmat is nyert és most, mivel betegsége miatt nem járhat iskolába, Nagyváradon a Cimborát árulja.

Ezenkívül dicséretet kap még Domahidy Sándor, akinek szép, rendes az írása, igen értelmes a

fogalmazása, Roóz Olga, Papolczy Magduka, aki első áldozását írja le igen kedvesen, Unger-Ullmann Zoltán, Sepsy János, aki megható sorokban írja le, hogyan nyerte vissza szeme épségét, kisléghy Nagy Ilonka Temesvár, Fábrián Aladár Vulkán, Barth István, Moskovics Edith, Gutman Lajcsi, Csáti Évi, Helmeczy László, Trattner Lajcsi, Veszprémy István, Klein István Aranyos Megyes, Moldován Juliska, Kubán Endre Temesvár, Hartmann Irénke, Glück Imre, Pap László, Dániel Bélus Balázsfalva, Petky Erzsébet, Sugár Laci Halmi, Román Titi és József, Friedmann Imre Terge Lajos, Tibor és Laci, Vámos Lacika, Balázs Béla, Nagy Szeszi Halmi, Kardos László.

A nyertes pályamunkák közlését a Cimborá jövő számában kezdjük meg.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Verses-rejtvény.

Beküldte: Ócsvár Ilonka.

Hét betüből állok,
Gyermekekhez járok.
Első három betűm
Boritékra írják,
Utolsó betűim
Az időt mutatják.

A $\frac{tor}{k}$ o o o o o o o o e e e L
o templom o e e e e
o o o o o o o o é

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hóra	15 leu.

A Cimborá hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések

a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimborá mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikehőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:: minden ::

fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tar-
tós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minő-
ség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon
selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia
Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist mada-
polon igen szép és finom
anyagba készült árut e 8 év-
ben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

A
Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
ő kedője felvesz. o